

ΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΘΗΝΑΙ*.

... Ο ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως εἰς ἐπιπολῆς θεώ-
μενος τὰς νέας Ἀθήνας, δύναται νὰ ἐννοήσῃ ὅποιον
ἦν τὸ σχεδιογράφημα τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων. Ὁ
ὀφθαλμὸς, βλέπων ἐλευθέρως τὰ τέσσαρα κέντρα τοῦ
ὀρίζοντος, ἔχει πρὸ αὐτοῦ θαυμάσιον πανόραμα ἐκ
τοῦ ὕψους τοῦ λόφου ἐκείνου, οὗ τὸ ἔδαφος, συγκεί-
μενον ἐκ κόνεως συντετριμμένων μαρμάρων, ὑπό-
κειται ὡς βάθρον τοῖς ἀρίστοις ἀρχιτεκτονικοῖς μνη-
μείοις. Καίτοι ἡ νέα πόλις ἱδρύεται ἐπὶ τῆς θέσεως
τοῦ ἀρχαίου ἄστεως, ἀλλ' ὁμοίως τείνει πρὸς βορρᾶν
τῆς ἀκροπόλεως, ἧς τὰ μεσημβρινὰ μέρη καταλείπει
κενὰ· ἐπὶ τῶν τελευταίων τούτων ἔκκειντό ποτε οἱ
παρὰ τὸ ἄστυ δῆμοι Μελίτη, Κόθηρος καὶ Λίμναι.

Ὅθεν δῆλον ὅτι, ἐπὶ μὲν Περικλέους, αἱ Ἀθηναίαι,
πανταχόθεν τὴν Ἀκρόπολιν περιβάλλουσαι, εἶχον
σχῆμα μεγίστης ἐλλειψοειδοῦς ἀσπίδος, ἐν δὲ τοῖς
καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἔχουσι σχῆμα πέλτης, ἥγουν τῆς
ἀσπίδος ἐκείνης τῶν Ἀμαζόνων, ἣτις ἔφερε τοξοειδῆ
ἐγκοπὴν κατὰ τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων. Ἐντὸς τῆς
ἐγκοπῆς ταύτης ὑφύεται σήμερον ἡ Ἀκρόπολις.

Δυσμικρῶς, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ πρᾶνοῦς τῆς
Ἀκροπόλεως, κατὰ τὰ Προπύλαια, ἐπεκτείνονται μὲν
κυκλικῶς αἱ κλιτύες τοῦ τῆς Πνυκῆς γηλόφου, ἐμ-
φανίζονται δὲ πλαγιόθεν αἱ ὀγκώδεις γωνίαι τοῦ τε-
θραυσμένου Ἀρείου Πάγου, ὅστις, λάμποντος τοῦ
ἡλίου, ἀντανακλᾷ λευκόφαιον καὶ μολυβδόχρουν φῶς.

Δεύτερον διάγραμμα προβάλλει ὁ λόφος τῶν Νυμ-
φῶν, ἐπὶ μὲν τῆς κορυφῆς ἔχων τὸ ἀστεροσκοπεῖον,
ἱδρυμα νεώτερον, κατὰ δὲ τὴν ἐπιφάνειαν στρωνύ-
μενος ὑπὸ πυρρόχρου χλόης, διασπειρομένης ὑπ'
ἀσθενῶν δενδρυφίων καὶ τινῶν ἀκανθοφόρων θάμνων.
Τὸ δὲ τρίτον διάγραμμα σχηματίζεται ὑπὸ τῆς σκια-
γραφίας τοῦ ὄρους Ἰκάρου, ὅστις, μέχρι μέσου καλυ-
πτόμενος ὑπὸ χλοερωτάτων λαρίκων, διαγράφεται
ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀνωθεν τοῦ ὄρους Ἰκάρου ὑπερ-
φαίνεται ἡ ὄρεϊα τοῦ Κιθαριῶνος κορυφῆ, μακρὰν
δὲ, λίαν μακρὰν, τὸ ὁροπέδιον τῆς Ἀκροκρινθου.

Βορειοδυτικῶς, ὁ μὲν δόλιχος ἐλαιῶν, ἔχων ἀργυ-
ρόφαια τὰ φύλλα, διχάζει τὸ ἀθηναϊκὸν πεδῖον ἀπὸ
νότου πρὸς βορρᾶν· ἡ δὲ κονιορτώδης ὁδὸς τοῦ Πει-
ραιῶς, ὀρεζομένη ποῦ καὶ ποῦ ὑφ' ὕψηλῶν αἰγείρων
ἰδιαιτέρου τινὸς εἶδους, διέκει κατ' εὐθείαν διὰ πρα-
σιῶν κριθῆς, ἀλλάκων ἀμπέλου καὶ ἀνηρότων γαιῶν.

(*) Ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος συγ-
γράμματος τοῦ κ. Henry Houssaye ὑπὸ τὸν τίτλον
Athènes, Rome, Paris, l'histoire et les mœurs.

Παρὰ τὰς Ἀθήνας, ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ, ὁ ναὸς τοῦ
Θησεύς, ἀνέπαρον σχεδὸν θαῦμα τῆς ἐλληνικῆς
ἀρχιτεκτονικῆς, ἀφίσταται λίαν ἀποτόμως τῶν τοῦ
ἐλαιῶνος φύλλων, διότι διακοσίων καὶ διτχιλίων
ἐτῶν ἥλιος ἐχρύσωσε τὰ μάρμαρα αὐτοῦ διὰ πλου-
σίου ὠχροκιτρίνου χρώματος. Ὁ ναὸς ἐμφανίζεται
κατὰ πλαγίαν πρόσφιν, ἣν οἱ παλαιοὶ ἐπινοήσαντες
καθιέρωσαν· τὸ πρόσωπον εἶναι ἀνατολικόν, τὸ ἀέ-
τωμα γεγλυμμένον, οἱ ὀκτὼ κίονες δωρείου ρυθμοῦ
καὶ μακρὸν τὸ μεταστύλιον τῆς κατὰ τὴν βορείαν
πτέρυγα στοᾶς. Τὸ Θησεῖον ὑφύεται ἐπὶ πω-
δους γηλόφου, κεκαλυμμένου ὑπὸ κάκτων καὶ δύο
ὑψηλῶν ἀλοῶν, αἵτινες διὰ τε τὸν λεῖον καὶ ὑπερ-
τενῆ κορυφὴν καὶ διὰ τὴν κορυφὴν αὐτῶν, τὴν
κεκοσμημένην ὑπὸ δύο κλάδων, παρδόξως περιει-
λιγμένων, εἶναι παρεμφερεῖς πρὸς δύο παιμεγαθεῖς
λαμπτήρας. Μικρὸν περαιτέρω τοῦ Θησείου ἀρχεται
ἡ νέα πόλις, ὁ δ' ὀφθαλμὸς βλέπει ἀμέσως τὴν πα-
λαιάν τουρκικὴν συνοικίαν. Τὴν συνοικίαν ταύτην
ἀποτελεῖ ὄθροισμα μικρῶν λευκῶν οἰκιῶν, ἐχουσῶν
ἢ ἐρυθρὰς στέγας ἢ ἐπίπεδα δώματα· ἡ ὁροφὴ ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι μία καὶ μόνη, τὰ δὲ παράθυρα
μικρὰ καὶ ἀτάκτως τεταγμένα. Τὰ ἀθλία ταῦτα οἰ-
κήματα, ὧν τινὲς ἤδη καταρρέουσι, κεῖνται ἀδιαφόρως
πρὸς τὰ σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἐπὶ γρημῆς τὰ μά-
λιστα ἀκανονίστου καὶ ἐναντίας τῇ συγχρόνῳ ἀγο-
ρανομίᾳ. Ἡ συνοικία αὕτη δὲν ἔχει οὔτε ὁδοὺς οὔτε
στενωποὺς. ἀλλὰ λαβύρινθον ἀτραπῶν, αἵτινες εἶναι
εἴτε στεναὶ, ὡς αἱ ὑπὸ τῶν αἰγῶν ἐπὶ τῶν βουνῶν
χαρασσόμεναι, εἴτε ἐλικόστροφοι, ὡς αἱ ὑπὸ τῶν βυά-
κων ἐν τοῖς πεδίοις διαγραφόμεναι αὐλακες. Ποῦ καὶ
ποῦ ἐκτείνεται χέρσον γήπεδον πλησίον ἡρειπω-
μένης οἰκοδομῆς, ἣ ὑφύεται μέγας τῶχος, οὗ τὴν
κορυφὴν κατέστησαν ἀνώμαλον οἱ καταπετόντες λίθοι·
ὁ τοιοῦτος τῶχος περιορίζει αὐλήν τινα, ἐν ᾗ ὀθόνη,
ἀπὸ σχοινίου αἰωρούμενα, στεγνοῦνται ὑπὸ τοῦ ἡλίου.

Ἀλλὰ τὸ μόνον κανονικὸν οἰκοδόμημα, τὸ ἀπὸ τοῦ
μέρους τούτου διαφαινόμενον, εἶναι ὁ στρατῶν τοῦ
πυροβολικοῦ. Κιμωλιώδης ἀγυιὰ ἀρχεται μικρὸν ἀπὸ
τοῦ στρατῶνος τούτου· ἡ ἀγυιὰ αὕτη διέρχεται διὰ
τῶν τελευταίων τῶν Ἀθηναίων οἰκημάτων, διατρέχει
τὴν περίξ πεδιάδα, φθάνει εἰς τὸν ἐλαιῶνα καὶ διέρ-
χεται δι' αὐτοῦ, διατρίβει κατὰ μέσον τοὺς τε ἀι-
πελῶνας καὶ τοὺς ἀγροὺς τῶν κριθῶν καὶ τέλος
ἀνέρχεται διὰ τῶν ὄρεων Κορυδαλοῦ καὶ Ἰκάρου.
Αὕτη ἦν ἡ εἰς Ἐλευσίνα ἔχουσα ἱερὰ ὁδὸς, ἣν
ἐπορεύετο ἡ ἐλευσινακὴ πομπὴ τῇ ἑκτῇ τῶν Μυ-
στηρίων ἡμέρᾳ.

Αἱ μεγάλαι τῆς Πάρνηθος γλαφυραὶ γραμμαὶ, διακρινόμεναι ἤδη πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος, ὀπισθεν τοῦ ὄρους Ἰκάρου, περιβάλλουσι πρὸς βορρᾶν ὅλην τὴν ὀρίζοντα. Εὐρεῖα κεχερσημένη πεδιάς, ὑπὸ κλημάτων κατατετμημένη καὶ ὑπὸ συστάδων ὕψων, συκῶν, ἀμυγδαλῶν καὶ σχίνων κατεσπαρμένη, ἐκτείνεται ἀπὸ τῶν κλιτύων τῆς Πάρνηθος μέχρι τῶν πρώτων τῆς πόλεως οἰκιῶν. Ἡ Πάρνης ἐπιστέφεται ὑφ' ὕψηλων ἐλατῶν καὶ διχάζεται κατὰ μέσον ὑπ' εὐρείας βραχέως, ἣν νομίζειν ὅτι διήνοιξεν ὁ πέλεκυς Τιτᾶνος. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ μέρους διακρίνεται ἡ παλαιὰ τουρκικὴ συνοικία, τὸ αὐτὸ πάντοτε χάος λευκῶν οἰκιῶν καὶ ἐρυθρῶν στεγῶν.

Ἐν τούτῳ εὗρηται καὶ τινὰ εὐθύγραμμα μέρη. Τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους τῆς στοᾶς τοῦ Ἀδριανοῦ φαίνονται σκηνογραφικῶς οἱ ἐπτὰ κορινθίου ρυθμοῦ κίονες, ἐνθα εἶναι ἡ ἀγορά. Ἡ ἀγορὰ αὕτη εἶναι πλήρης σκηνῶν καὶ στεγασμάτων, ὑπὸ τὰ ὅποια πωλοῦνται καὶ ὀπώραι, τὰ λαχανικὰ, τὰ τηγανητὰ καὶ τὰ κρέατα. Αὐτοῦ εὐρίσκονται καὶ οἱ ἀργυραιοὶ καὶ οἱ παντοειδεῖς μεταπράται. Συγχρόνως βλέπομεν τὴν στοᾶν τοῦ ναοῦ τῆς ἀρχηγέτιδος Ἀθηνᾶς (Πύλη τῆς νέας ἀγορᾶς), ἔχουσαν τέσσαρας ὕψηλους δωρεῖου ρυθμοῦ κίονας, θριγκὸν ἐκ τριγλύφων καὶ ἀπεστεμμένον ἀέτωμα καὶ τὸν μικρὸν ὀκτάγωνον πύργον τοῦ ὠρολογίου τοῦ Ἀνδρονίκου, κεκοσμημένον διὰ ζωόφρου.

Δύο μακροὶ, εὐθύτατοι, παράλληλοι καὶ ἀμφοτέροι κάθετοι τῇ Ἀκροπόλει ὁρόμοι, διασταυροῦνται ἐν τῷ πελάγει ἐκεῖνῳ τῶν οἰκιῶν, ὧν αἱ τε στέγαι καὶ τὰ δώματα, διάφορον τὸ τε ὕψος καὶ τὸ πλάτος ἔχοντα, ἀναμιμνήσκουσιν ὀντως τὸν θεατὴν τὰς ἀδύστους καὶ κορυφὰς τῶν κυμάτων. Ὁ μὲν πρῶτος (ὁδὸς Ἀθηνᾶς) ἐξικνεῖται εἰς τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας· ἡ πλατεῖα αὕτη εἶναι εἶδος περιβάλου πεφυτευμένου μὲν διὰ πλατάνων καὶ πεπεροδένδρων, κεκοσμημένου δὲ διὰ σκιαδῶς νεοελληνικῆς κατασκευῆς. Ὁ δὲ δεύτερος (ὁδὸς Αἰόλου) ἐνοῦται τῇ ὁδῷ Πατησίων, ἥτις ὡς λευκωπὴ ταινία προβαίνει πᾶσι εἰς τὴν ἐξοχὴν. Αἱ δύο αὗται ἀγυαὶ τέμνουσιν ἕτερον δόλιχον ὁρόμον, ὅστις διερχόμενος περὶ τὰ ἑκατὸν μέτρα ὀπισθεν τοῦ ναοῦ τοῦ Θησέως, διατρέχει ὅλην τὴν πόλιν, ἀπὸ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς καὶ τελευτᾷ πρὸ τῶν ἀνακτόρων. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἡ μεγάλη τῶν Ἀθηνῶν ἀρτηρία, δι' ἧς διέρχονται οἱ περιηγηταί, οἱ βιαστικοί, τὰ ὄχηματά, οἱ ἵπποι, ἐνῶ ἡ ὁδὸς Αἰόλου, ἔχουσα καρενῆα, ἐν οἷς ἀναγινώσκουσι μᾶλλον ἢ πίνουσιν, ἐργαστήρια, ἐν οἷς ἀγορεύουσι μάλ-

λον ἢ ἀγοράζουσι, πεζοδρόμια, πλήρη διαβατῶν, οἵτινες συζητοῦσι μᾶλλον ἢ διαβαίνουσιν, εἶναι ὁδὸς τῶν ἀργῶν, τῶν κηφίων, τῶν ἡδουλῶν καὶ τῶν πολιτικῶν, ὧν ἡ ἀξία δὲν ἠνοήθη.

Βορειοανατολικῶς φαίνεται ἡ σύγχρονος πόλις, ἥς ὑπέρκειται ὁ τε Λυκαβηττός, ἔχων ἐρυθρὰν ψιλὴν καὶ ξηρὰν τὴν κορυφὴν καὶ τὸ Πεντελικὸν ὄρος, πρὸς τὸν ὀρίζοντα διαγραφόμενον. Αἱ ὁδοί, εὐρύτεραι καὶ κατ' ὀρθὰς γωνίας ἐξρυστομημέναι, ὀρίζονται ὑπὸ κορυφῶν, λευκῶν καὶ πολυορόφων οἰκιῶν, ὧν ὁ ἀρχιτεκτονικὸς ρυθμὸς εἶναι νεοελληνικός. Τῶν οἰκιῶν τούτων τὸ περίβλημα εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μαρμαρίνον, ἐφ' οὗ ἐναρμόζονται μικροὶ κιονίσκοι· ἐνιαχοῦ μικρὰ μὲν περιστύλια ἐξέχουσιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ κοσμήματα τῶν ἀκρωτηρίων περιτρέχουσι τὰ ἄκρα τῶν ἐπιπέδων στεγῶν. Ὅπισθεν δὲ πάσης οἰκίας χλοάζουσι κῆποι μικροί, ἐν οἷς, τῇ βοηθείᾳ ἐπεισάκτου γῆς καὶ συχνῆς ἀρδεύσεως, φύονται ἀναμιξὺ κυπάρισσοί τε καὶ κύμαροι, κάκτοι τε καὶ σχῖνοι, ἄμπελός τε καὶ κληματίς. Περὶ δὲ τὴν συνοικίαν ταύτην τῶν νέων Ἀθηνῶν διαθέουσι πολλοὶ εὐρεῖς περίβολοι, ὀριζόμενοι ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν πεπεροδένδρων, ὧν αἱ ἐπιμήκεις βότρυς ἔχουσι πορφυροῦς καρπούς.

Ἐν τούτῳ ὁ ὀφθαλμὸς διακρίνει νεώτερα οἰκοδομήματα. Ἰδοὺ ὁ νέος καθεδρικὸς ναὸς (ἡ Μητρόπολις), ἔχων βυζαντινὸν τὸν θόλον καὶ βωμανὸν τὸν δύο πύργους ἔχοντα νάρθηκα. Ἰδοὺ ὁ παλαιὸς καθεδρικὸς ναὸς, ὅστις ἂν μὴ εἶχε θολίσκον τινὰ βαλδοειδῆ, οὐδόλως ἤθελε διακρίνεσθαι ἀπὸ τῶν πέριξ οἰκιῶν, ἔνεκα τῆς σμικρότητός του. Ἰδοὺ τὸ κωδωνοστάσιον τῶν Ἀγίων Θεοδώρων καὶ ἡ πολύγυρος τοῦ Πανεπιστημίου στοᾶ καὶ τὰ μεγαλοπρεπῆ μαρμαρίνα τοῦ Πολυτεχνείου προπύλαια. Παρὰ τὴν τῆς πόλεως ἐσχατιάν, ἀκριβῶς ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, λίαν ἀνάντους οὗτης πρὸς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, τὰ ἀνάκτορα προβάλλουσι τὴν εὐρεῖαν, λευκὴν καὶ μαρμαρίνην πρόσοφιν αὐτῶν, ἐν μέσῳ δύο χλοάζόντων ὄγκων, ἧτοι τοῦ περιβάλου τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος, πεφυτευμένου ὡς κήπος γαλλικὸς, καὶ τοῦ βασιλικοῦ κήπου, ὅστις εἶναι ἀληθῆς ἀγγλικὸς περίβολος (park), ἔχων ἐλικοειδεῖς δεινδοστοιχίας καὶ καταπρασίνους πρασιάς καὶ πυκνοφύλλους λόγχμας.

Τὸ ἀνάκτορον εἶναι παμμέγεθες τετράπλευρον, ἔχον πλείω τῶν διακοσίων παραθύρων καὶ θυρῶν. Ἀλλὰ τὸ μνημεῖον τοῦτο, ἔνεκα τῶν ὑπερμέτρων αὐτοῦ διαστάσεων, τῶν μὴ περιοριζομένων ὑπὸ τοῦ ρυθμοῦ, εἶναι στρατῶν μᾶλλον ἢ ἀνάκτορον, καίτοι

ἔχει ἀέτωμα, ἀρχαῖκόν ἀκρωτήριον καὶ ἐκ κιόνων περιστύλιον. Καὶ ὅμως πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ἀνακτόρου τούτου ἐγένετο χρήσις τοῦ θαυμαστοῦ πεντέλησιου μαρμάρου, οὗ τὰ λατομεῖα οὐδόλως ἐξήντηλιν ὁ Παρθενών, τὰ Προπύλαια, τὸ Ἐρεχθεῖον. Ἄλλ' οὐκ ἐτι πρῆσαν ὁ Φειδίᾳς καὶ Ἰκτῖνος, ἵνα ζωογονήσωσι διὰ τοῦ πνεύματος τὴν ὕλην.

Ὅπισθεν τῶν ἀνακτόρων ἐκτείνεται εὐρεῖα κονισαλέα, ὑπόξανθος, ἐμπεπρησμένη πεδιάς, ἐν ᾗ κλήματά τινα ἀμπέλου, καλάμει κριθῆς, ἀθροίσματα δένδρων, καλύπτουσι τὸ χέρσον καὶ ἀνυδρον ἔδαφος. Ἡ πεδιάς ἐκείνη περιβάλλει τὸν Λυκαδηττὸν καὶ προχωρεῖ εὐφρομένη μέχρι τῶν τῆς Πεντέλης ὑπορείων· ἡ δὲ Πεντέλη, λουομένη ἐν ῥοδίῳ καὶ κυανολεύκῳ φωτὶ, ὑφθαῖται ὡς πελώριον ἀέτωμα ναοῦ.

Ἀνατολικῶς δ' ὁ ὀρίζων εἶναι ὀλιγώτερον εὐρύς, διότι ἐπὶ τρισχίλια μέτρα κλείουσιν αὐτὸν αἱ κορυφαὶ τοῦ Ἰμμηττοῦ διὰ τῆς κυανοπῆς καὶ ὀλίγον ἐμφαντοῦς κυματοειδοῦς γραμμῆς αὐτῶν. Ἀπὸ τῶν κορυφῶν τούτων ἐξορμῶσι κατὰ τὸ ἔαρ οἱ βομβοῦντες τῶν μελισσῶν ἔσμοι. Ἐνταῦθεν τοῖν κλιτύων τοῦ Ἰμμηττοῦ φαίνονται κλιμακῆδόν βραχεῖς καὶ ὀγκώδεις μαστοὶ βουνῶν, οὓς που καὶ που διαποικίλλουσι μανοφυεῖς θαμνίσκοι. Διὰ τῶν θαμνίσκων τούτων διαγράφεται ἐλικοειδῆς τοῦ Ἰλισσοῦ ἡ κοίτη. «Ὁ Ἰλισσὸς, λέγει ὁ Σενέκας, τῷ Μαιάνδρῳ παρεμφερῆς, ἔχει ῥεῦμα ἥρεμον, μόλις βρέχων διὰ τῶν νογελῶν ὑδάτων αὐτοῦ τὴν διψαλέαν ἄμυν».

Ἐπὶ μὲν τῆς εὐωνόμου ὄχθης τοῦ ποταμοῦ τούτου, ὅστις κατὰ τὸ θέρος δὲν εἶναι οὐδὲ ῥυαῖ, διαγράφεται ὡς κόλπον, βαθὺ καὶ ἐπίμηκες πέταλον τὸ Παναθηναϊκὸν στάδιον· ἐπὶ δὲ τῆς δεξιᾶς τὸ ἀπθενᾶς καὶ λιμναῖον ὕδωρ τῆς κρήνης Καλλιρρόης, κείμενον ἐν μέσῳ παμμεγέθων βράχων, λάμπει πρὸς τὸν ἥλιον ὡς ἀρχαῖον χαλκινὸν χάτοπτρον. Οὐ πόρρω δὲ τῆς κρήνης τούτης, ἡ Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ προβάλλει τὴν εὐρεῖαν ἀψίδα καὶ τὸ κορυφὸν κορινθιακοῦ βυθιοῦ ἄττικόν ὑπερῶν, ὑπερ ἔχει τρία ἀνσίγματα καὶ σφέρεται ὑπ' ἀετώματος. Κορυφαί τινες οἰκίαι, ἀποπλυνθηῖσαι μακρὰν τῆς νέας συνοικίας, κεῖνται μέσον τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τῆς Πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ. Ἀλλὰ μετὰ τῶν οἰκημάτων τούτων ὅσον αὐτῶ ἐνωθήσονται καὶ ἄλλαι οἰκοδομαί.

Ἡ ἀμαυρὰ γλῶσση τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου νεκροταφείου καὶ τῶν πυκνῶν μύρτων καὶ κυπαρίσσεων, τῶν σκιαζουσῶν τὸ καρνεῖον τοῦ αἵντρου τῶν Νυμφῶν, λούονται ἐν τῷ ἡλιακῷ φωτὶ· ἐν δὲ τῷ πυρπολούμένῳ πεδίῳ, αἱ ὑψηλαὶ κορινθίου βυθιοῦ στῆ-

λαι τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ῥίπτουσιν ἐπὶ τοῦ ἔδαφους τὰς γωνιώδεις καὶ γιγαντιώδεις σκιὰς αὐτῶν, ἐνώπιον δὲ τοῦ κολοσσιαίου αὐτῶν ὕψους φαίνονται μικρὰ τὰ περικείμενα ὄρη.

Ἰδεὺ δὲ πρὸς νότον, ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς Ἀκροπόλεως, οἱ κατηρειπωμένοι τοῖχοι τοῦ Ἀιδείου Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, φέροντες ἐπάλληλα καὶ καμνωτὰ ἀνσίγματα· αἱ ὀκτὼ καὶ εἴκοσι ἀψίδες τῆς τοῦ Εὐμένου σταῆς, κεχωσμέναι μέχρι τοῦ τῶν θόλων θριγκοῦ καὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου τὰ ἐν ἡμικυκλίῳ βάθρῳ, τὰ μαρμαρίνα ἐδιώλια, πλακόστρωτος ὁρχήστρα, οἱ κορμοὶ κιόνων καὶ τὰ ὑπόγεια καὶ θαθέα ὑποσκήνια τῆς σκηνῆς αὐτοῦ.

Πορρωτέρῳ διαφαίνεται ὁ κυκλοτερὲς λόφος τῶν Μουσῶν, οὗ τὴν μὲν κορυφὴν κατέχει τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου, τὰς δὲ πλευρὰς αἱ δίκην σκοτεινῶν ὀπῶν εἰσοδοὶ τοῦ τριπλοῦ ἐκείνου ὑπογείου δώματος, ὁ καλοῦσι Φυλακὴν τοῦ Σωκράτους.

Ἐν τῇ ἐσχατιᾷ τῆς μεταξὺ τοῦ λόφου τῶν Μουσῶν καὶ τῶν τῆς εὐωνόμου τοῦ Ἰλισσοῦ ὄχθης μαστῶν διανοιγομένης κοιλάδος, φαίνονται, κατέναντι τοῦ θεάτρου τοῦ Βάχου, τὰ γλυκὰ τοῦ κολπίσκου Φαλήρου ὕδατα. Τὰ ὕδατα ταῦτα, οὕτως διαφαινόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ μόνον ἐπιθυμητὸν καὶ εὐχταῖον παραπέτασμα βάθους (toile de fond) τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου. Δεξιόθεν ὁ μὲν Πειραιεὺς ἀνοίγει τὰς τρεῖς αὐτοῦ λεκάνας, φαντασιώδεις ἐχούσας τὰς ἀνωμαλίας, ἡ δὲ ἀκτὴ τῆς Ἀττικῆς, περιβαλλομένη ὑπὸ κρωσσῶν ἀφροέσης ταινίας, διολισθαίνει πρὸς τὴν Ἐλευσίνα, καὶ ὁ Σαρωνικὸς κόλπος, κατάλευκος καὶ κατάργυρος μαρμαίρει ὑπὸ τὸ φῶς καὶ τὰς φλογερὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας. (Μετάφρασις Δ. Γ. Μ.).

ΠΕΡΙ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ.

Γ'.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε ἀριθ. 46).

ὑπὸ τὸν ὅρον χαρτονόμισμα ἔχομεν νὰ ἐρμηνεύσωμεν ἐν τῇ ἐλληνικῇ δύο λέξεις τῆς γαλλικῆς, τὴν *papier monnaie* καὶ τὴν *monnaie de papier*.

Καὶ *monnaie de papier* μὲν λέγεται τὸ ὑπὸ κυβερνήσεως, τραπέζης ἢ ἰδιωτῶν ἐκδιδόμενον γραμματίον, ὑπερ τῆς ἐξαργυρώσεως τοῦ ὑπολοίπου ἐλήφθη πᾶσα πρόνοια ἐκ προτέρων καὶ δύναται ἐπομένως αὕτη, εἴτε ἀμέσως, εἴτε καὶ τὴν ὀρισιμένην ἡμέραν, ἀσφαλῶς ν' ἀπαιτηθῇ. φέρει δὲ ἐνίοτε καὶ τόκον καὶ